

га, но другитѣ мухи ъж блѣснѣхѣ и тя останѣ на страна.

— Защо се тласкате, Господа? — Извика докачено нашата Муха. — Това най-сетнѣ е неприлично. . .

Но тозѣ-часъ се случи нѣщо необикновено:

Най-жаднитѣ мухи, които първи накацахѣ по книгитѣ, почвѣхѣ да се търкалятѣ и да умиратѣ. . . . На утрѣто слугинята измете цѣла чиния съ мъртви мухи. Останѣхѣ живи само най-благоразумнитѣ, а въ това число и нашата Муха.

На другия день се случи пакѣ ново нѣщо:

Онзи Господинѣ, когото всички наричахѣ „*tame*“, донеси три стѣклени похлопака, налѣ въ тѣхѣ нѣщо и ги остави на талерки. Върху тѣхѣ се спуснѣхѣ останѣлитѣ мухи. Но указа се че тѣзи похлопаци бѣхѣ „*муголовки*“. Мухитѣ кацахѣ на талеркитѣ, влизахѣ подѣ калпацитѣ, но тамѣ и залепвахѣ, защото не можахѣ да намѣрѣтъ изходѣтъ.

Нашата Муха, опитна отѣ първитѣ случки, захванѣ много да се пази отѣ хората. . . .

Мухитѣ намалѣхѣ доста. Но ето че дойде нова бѣда: лѣтото прѣминѣ, почвѣхѣ да вальѣтъ дѣждове, задуха хладенѣ вѣтерѣ — изобищо настанѣ неприятно врѣме.

Отѣ това врѣме мухитѣ се много разтѣжихѣ. Нѣмаше вече прѣдишната радостѣ, първото веселие. Всички станѣхѣ навѣсени, недоволни. Отѣ день на денѣ ставаше по злѣ и тѣ почвѣхѣ да умиратѣ съ стотини на день.

III.

Нашата Муха останѣ вече самичка. Една утрина тя се усѣти уморена, слаба и прѣдпочете да си седи на едно мѣсто, въ едно жгълче подѣ печката. Само единѣ пътѣ се рѣши да прѣхвъркне до прозорцитѣ и шо да види? — земята бѣше цѣла покрита съ снѣгѣ, бѣше дошла зима!

Веднѣжѣ тя забиколи цѣлата стая, но не намѣри